

Posudek vedoucí DP na bakalářskou práci

Nicole Márföldi: Mužský a ženský pohľad na koloniálnu vojnu (António Lobo Antunes a Lídia Jorgeová)

Nicole Márföldi ke své bakalářské práci přistupovala s rozmyslem už od výběru tématu, který vyšel z její strany. Netajila se tím – možná i jako budoucí iberoamerikanistka, jejíž záběr nutně není pouze filologický –, že ji zajímá literární ztvárnění problému se společensko-historickým přesahem a psychologickým a etickým rozměrem. Ke svému zkoumání si však nezvolila díla s jasně čitelnou ideologií či alespoň tezí, nýbrž romány dvou z nejvýznamnějších současných portugalských autorů, u nichž jde závažnost myšlenková ruku v ruce s nejednoduchou formou zobrazení a k jejichž správnému čtení je třeba nejprve najít klíč.

Můžeme tedy na jedné straně pochválit to, že diplomantka kvantitativně dobře odhadla rozměr práce a zadání omezila na dvě srovnávaná díla, na straně druhé pak i kvalitu vybraných románů, a co z tohoto srovnání dokázala vytěžit. Nepodlehla přitom ani svodům přílišné sociologizace či psychologizace na úkor literárněkritické dimenze své analýzy, ani nepodcenila nepominutelný kontext historický a literárněhistorický. Prokázala, že umí pracovat se sekundární literaturou (mj. v angličtině) a vytěžit z ní potřebné, aniž se jí nechá zahltit. S kritickým odstupem přistoupila i ke knižně vydanému českému překladu Antunesovy knihy, který důsledně konfrontovala s originálem. Práce působí neokázale a samozřejmě právě díky této uměřené vyváženosti a logickému propojení částí ve smysluplný celek, v němž je každé tvrzení argumentačně podloženo.

Autorka se vyvarovala i vcelku pochopitelných začátečnických chyb, jako je uplatňování nastudovaného materiálu *in extenso* za každou cenu, její bakalářská práce má jasnou přehlednou strukturu a z nepochybně značné sumy získaných poznatků si vybírá ty, které se ústrojně skládají ve fungující dobře hierarchizovaný tvar. Mám z toho radost i proto, že jsem alespoň bodově mohla sledovat jeho postupné vznikání a mohu potvrdit, že Nicole Márföldi vytěžila maximum z každé rady či doporučení nejen na daném konkrétním místě, ale systémově. Je skoro zbytečné konstatovat, že byly splněny všechny formální náležitosti, že si autorka osvojila způsob citací a psaní poznámkového aparátu, že její text má vysokou úroveň formulační i pravopisnou, pokud mohu soudit o úrovni slovenštiny (několik interpunkčních opomenutí a překlepů ani nestojí za zmínku), a organicky do sebe začleňuje také správně vybrané, a tedy pochopené, a přeložené citace z jinojazyčné sekundární literatury.

Cením si promyšlení zadaného tématu v kontextu patřičně – a takřka bez zaváhání – vstřebaných portugalských dějin starších i nejsoučasnějších v závislosti na proměnách vnímání národní identity, ale stejně tak zobecnění dané problematiky ať už v souvislosti s naší (tj. československou) nedávnou totalitární minulostí, nebo s důsledky velkých traumat evropské historie dvacátého století. Neméně mě těší neotřelý pohled na mužsko-ženskou problematiku, který nesklouzne k úzkoprsému vidění ženy pouze jako oběti patriarchálního světa, nýbrž na sebe spolu s rovnoprávnou dělbou svobody bere i úměrný díl odpovědnosti za

tento svět včetně „mužské“ války. V tomto pojetí se vlastně aplikuje existencialistický přístup, který by přinejmenším v souvislosti s Lobo Antunesem nevadilo pojmenovat. Na druhou stranu je právě tato „praktická“ cesta mnohem cennější a vypovídá o poctivosti diplomantčina myšlení.

Jistě by se někde dala úvaha v naznačeném směru ještě prohloubit (např. možné konotace osobního jména Sofia nebo „mariánského“ jména hotelu Stella Maris, když už se probírá mluvící jméno Eva), ale tak tomu u inspirativních textů bývá. Nejsem si úplně jista, zda lze přístup salazarovské společnosti k navrátilcům z koloniální války kvalifikovat jako podezírání „z partizánstva“ (s. 31), to je však připomínka věru dílčí.

Předloženou bakalářskou práci jednoznačně doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně.

V Praze 6. září 2012

PhDr. Vlasta Dufková, Ph.D.